

EL PETIT GRAN ARQUER

Cosa d'imaginació

En Joan era un nen a qui no agradava anar a l'escola. Alguns matins els passava sol al bosc: li encantava enfilarse als arbres i empaitar conills. El seu avi li havia regalat un arc perquè aprengués a caçar-los.

El menut vivia a prop del castell del duc August. Al noble li agradava molt sortir a caçar. Sempre presumia dels cérvols, les guineus i els ossos als quals disparava. Afirmava que era el millor caçador d'aquelles terres. Fins que un matí en què tenia convidats importants, va ser incapaç de caçar un sol animal de tots els que van distingir al bosc. No se'n sabia avenir, de la seva mala sort! Què havia passat amb la seva punteria? Cap de les bales no havia encertat la bandada de porcs senglars que perseguia. Enfadats, el duc i els seus amics tornaven al castell quan pel camí es van trobar el petit Joan amb el seu arc. El duc es va sorprendre molt quan va veure que a prop del nen hi havia sis arbres amb un cercle blanc pintat i una fletxa clavada just al centre. L'Augusta va baixar immediatament del cavall. On és el teu pare? -va preguntar a un espantat Joan, que va pensar que s'havia ficat en un bon embolic, ja que aquells arbres pertanyien al duc. -Ell no sap res, senyor, està treballant des que ha sortit el sol. La culpa és meua i només meua. El duc August no va dir res.

Es va acostar un als arbres i va mirar atentament les fletxes. Sens dubte, aquell marrec que es disculpava era algun ben especial,-Us demano perdó, senyor, i us prometo que faré totes les feines que m' ordeneu per haver disparat contra els vostres arbres. Jo només volia practicar...-Ets tu qui ha disparat?-va preguntar el rei al nen.-Sí...Que em castigareu?-Castigar-te?Per què ho hauria de fer? Enhorabona, nolis! Ni Jo mateix hauria encertat a clavar la fletxa al centre d' aquesta branca-la somriuré-.Digui'm, qui t' ha ensenyat a disparar amb l' arc? Vull conèixer el teu mestre! En Joan li va expirar que havia estat el seu avi, però que no tenia gairó traçat disparant. Per això aquell matí havia anat a practicar. Era un principiant...-Sexa't de bestieses,noi-va dir el duc-.Ningú que no tingui una punteria excel·lent pot fer això que tu has aconseguit.- Senyores que jo primer llanço la fletxa i després dibuixo el cercle al voltant. Fer-ho així m'inspira a seguir practicant perquè sé que al final algun dia aconseguiré que siguin les fletxes les que en el primer llançament de l' arc encertin sempre el blanc perfecte. El duc August va esclafir a riure com un boig. Les riallades es van encomanar als seus amics i després a tots els seus homes. Aquell matí, el poderós caçador va atendre que sovint la imaginació és l'arma més poderosa.

PER RENSAR I CRÉIXER

Veure-ho per creure-ho o creure-ho per veure-ho?

Hi ha dies en qui ho veiem tot negre o no trobem la solució a un problema, però això no significa que no n' hi hagi, simplement estem <<ofuscats>>, com diuen els adults, que vol dir que no som capaços de veure una cosa que tenim davant dels nassos. Enfadat com estava, el duc no entenia com un nen podia encertar tantes vegades el blanc, a diferència d'ell. Com passa amb molts problemes de la vida, del que es tracta és de pensar-los al revés: si la fletxa no va al blanc, dibuixarem un blanc allà on hagi anat la fletxa, i d'aquesta manera visualitzarem el resultat que volem. Hi ha hagut molts grans esportistes que han fet servir aquesta tècnica en els entrenaments per guanyar força i entusiasme en el seu procés de millora continuada. I és que de vegades cal veure les coses per creure-hi, però molt sovint el més convenient és creure-hi per poder arribar a veure-les.